

Да си отпочинѣ? ами народѣтъ ми? не съмь ли вече и не ще ли бѣдѣ всякога неговѣ прѣдводитель?

Безъ сумнѣніе, отговаря дукъ Аркскій, и опрѣдѣлямъ вы даже воененъ управитель на столицѣтъ, и ви давамъ въ името на царя, титулътъ на дукъ Светаго Георгія.

И връчвава му наистинѣ прѣдварително приготвеннѣтъ дипломѣ, и окача на вратѣтъ му единѣ скъпоцѣннѣтъ златѣ чепочкѣ (синджирче).

И народѣтъ рѣкоплещеше още, но Мазаниелъ като запокъти чепочкѣтъ и распокѣса та расвърля дипломѣтъ.

— Далечъ, выкаше, отъ мене тѣзи суетны украшения! ще омърсятъ кръстѣтъ ми! азъ ся родихъ рыбарь, и такѣвъ искамъ да си умрѣ. Народѣтъ на тѣзи думы исплеска рѣцѣ повече отъ всякой другъ пѣтъ, а полудѣлымѣтъ слѣдуваше.

— Нима' мыслите че имамъ нуждѣ отъ титулъ за да владѣѣ на Неаполь? Гледайте и сѣдѣте за силѣтъ ми!....

— Мълчаніе и мѣсто на Подкраля! извика тогазъ на множеството, което бѣше ся разгѣграло и ся притискаше.

И тутакъ си всякой гѣгтеръ исчезнѣ въ храмѣтъ, и притиснѣтыѣ редове отъ народа ся развоихѣ и отвориихѣ пѣтъ до вратата.

Като дойдсѣхъ до тамъ дукѣтъ и рыбарѣтъ намѣтрихѣ ся прѣдъ единѣ още по-много-людинѣ и по мятежнѣ навалицѣ.

Рыбарѣтъ възяхнѣ и безъ думѣ да продумѣ тури прѣстѣтъ си на устныѣтъ си и кывнѣ да отворятъ пѣтъ.

И въ сѣщѣтъ минутѣ това одушевленно море ся утиши, и Подкралѣтъ смаянъ и увлеченъ отъ онова нлектрическо очарованіе, пригрѣща всемогущиѣтъ рыбарь, прѣдъ когото осѣща себе си унизенъ.

— Подъ наказаніе на смъртъ, повтори диктаторѣтъ, заповѣдамъ ви да ся оттеглите всякой у дома си и да не остане никой гука на тѣзи стѣгѣ.

И стотѣ тысящы человѣцы ся оттеглятъ като тиха рѣ-